

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/148/2015
Identifikačné číslo spisu:	8113219031
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8113219031.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne PaedDr. T., bývajúcej v U., zastúpenej JUDr. Petrom Rakom, advokátom v Prešove, Masarykova č. 13, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska č. 2, IČO: 31 690 904, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s.r.o., so sídlom v Košiciach, Užhorodská č. 21, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11 C 168/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. septembra 2014 sp. zn. 19 Co 162/2014, 19 Co 163/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23. septembra 2014 sp. zn. 19 Co 162/2014, 19 Co 163/2014 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 16. mája 2014 č.k. 11 C 168/2013-229 v spojení s jeho opravným uznesením z 28. mája 2014 č.k. 11 C 168/2013-236 zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu Košice z 19. januára 2012 sp. zn. 3 C 1836/2012 (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“) zaväzujúci žalobkyňu poskytnúť žalovanej peňažné plnenie na tom základe, že nespĺnila osobitnú pohľadávku, ktorá vznikla vo výške 102,90 eur ako náhrada nákladov na odmenu sprostredkovateľa za sprostredkovanie poisťnej zmluvy z 25. decembra 2007. Konštatoval, že v danom prípade žalobkyňa má status spotrebiteľa aj v prípade, keď poisťnú zmluvu uzatvárala v mene žalovanej, ktorú zastupovala na základe zmluvy o sprostredkovaní poistenia so sebou ako poisťníkom. Výkonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou existoval zmluvný vzťah založený poisťnou zmluvou z 25. decembra 2007. Konštatoval, že poisťná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania, bola spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaná ako poisťovateľ konala v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z obchodného registra a žalobkyňa mala postavenie spotrebiteľa, nakoľko uzatvorila zmluvu ako fyzická osoba a išlo o tzv. formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohla žalobkyňa ovplyvniť. Zmluvná podmienka obsahujúca rozhodcovskú doložku v čl. XV. VPP, ale aj v osobitných zmluvných podmienkach dojednaných v ods. 3 je neprijateľná a teda neplatná. Tým bol daný zákonný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku

podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. Názor žalovanej, že zákonný dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku musí byť uvedený v žalobnom petíte nepovažoval za správny, pretože nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove rozsudkom 23. septembra 2014 sp. zn. 19 Co 162/2014, 19 Co 163/2014 napadnutý rozsudok v spojní s jeho opravným uznesením potvrdil podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. K odvolacím dôvodom žalovanej uviedol, že aj podľa názoru odvolacieho súdu bola v preskúmvanej veci uzatvorená spotrebiteľská zmluva obsahujúca neprijateľnú podmienku z dôvodov uvádzaných súdom prvého stupňa. K odvolacej námietke žalovanej, že rozhodcovská doložka bola v danom prípade jednoznačne individuálne dojednaná, poukázal na správny záver prvostupňového súdu, že žalovaná tak v priebehu konania pred súdom prvého stupňa a ani v odvolacom konaní nepreukázala individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku. Ani odvolací súd nemal najmenší dôvod na to, aby vylúčil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok len kvôli nadpisu, ktorý ani nekorešponduje s presným označením inštitútu „individuálne dojednaného zmluvného ustanovenia“. K námietke žalovanej, že žalovaná nie je laikom a sama je sprostredkovateľom poistenia, odvolací súd uviedol, že uvedená okolnosť nie je dôvodom na spochybnenie záveru, že rozhodcovská doložka, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok, nebola dojednaná individuálne a že žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť obsah poistnej zmluvy. Za individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky nemožno považovať iba podpísanie osobitných zmluvných dojednaní vo formulárovej zmluve. Pokiaľ ide o ustanovenie zmluvy Osobitné zmluvné dojednanie č. 01/2007, odvolací súd konštatoval, že vyššie uvedené platí aj pre predmetné ustanovenie zmluvy, pretože v tomto ustanovení je opätovne obsiahnutá povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu tak, ako je to uvedené vo Všeobecných poistných podmienkach. Zo znenia VPP aj ustanovenia zmluvy Osobitné zmluvné dojednanie č. 01/2007 nevyplýva nič iné, len povinnosť žalobkyne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej, že do poistného vzťahu so žalobkyňou vstupoval ako s informovaným spotrebiteľom, o čom predkladá ako dôkaz Záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poistnej zmluve, odvolací súd uviedol, že v predmetnej listine je iba zmienka o možnosti využitia inštitútu rozhodcovského konania bez toho, aby v nej boli náležité objasnené rozdiely medzi konaním pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom. Ani odvolaciu námietku žalovanej, že napadnutý rozsudok je nepredvídateľný, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, lebo dôvody, pre ktoré žalovaná rozsudok za takýto považuje, nemôžu objektívne založiť následok nepredvídateľnosti rozhodnutia. Napadnutý rozsudok vychádza z náležitého právneho aj skutkového posúdenia veci a jeho odôvodnenie zodpovedá požiadavke náležitého odôvodnenia. Podľa názoru odvolacieho súdu je preto jej žaloba opodstatnená. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1, § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že sa jej postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom ako aj z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., že konanie je postihnuté inou (bližšie nekonkretizovanou) vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedla, že súd prvého stupňa opomenul účastníkov oboznámiť podľa § 118 ods. 2 O.s.p. a rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa požiadavky kladené na riadne odôvodnenie podľa § 157 O.s.p. Tvrdila, že žalobný návrh nemá zákonné náležitosti, pretože v ňom nie sú uvedené dôvody, pre ktoré sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku a z tohto dôvodu je neurčitý aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa. Poukázala na to, že nejde o konanie vecne oslobodené od súdneho poplatku, preto mal súd žalobkyňu vyzvať na zaplatenie súdneho poplatku za návrh. Postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobkyne k jej odvolaniu, v dôsledku čoho nemohla naň reagovať. Namietala nesprávne posúdenie veci odvolacím súdom vo vzťahu k charakteru tohto sporu a zastala opačný názor, že vec nie je spotrebiteľským sporom, ale typickým sporom o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom ide o vecné preskúmanie postupu rozhodcovského súdu. Mala za to, že nie je možné stotožniť sa so všeobecným záverom súdov, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľských zmluvách je neplatná, a to preto, že nebola individuálne dojednaná. V tejto súvislosti

upriamila pozornosť na nálezy Ústavného súdu Slovenskej a Českej republiky a rozhodnutia ESD. Uviedla, že oba sudy aplikovali vnútroštátne normy zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktorých východiskom je smernica 93/13/EHS, boli preto povinné rovnako interpretovať a aplikovať právne normy v súvislostiach a s prihliadnutím na zámer tejto smernice obsiahnutý v jej 19. bode odôvodnenia, ktoré sa týka poistných zmlúv. Poukázala na nesprávny preklad smernice slovenským zákonodarcom a nadväzne na to nesprávnu implementáciu medzi tzv. neprijateľné podmienky, čo malo podľa jej názoru za následok, vylúčenie použitia rozhodcovského konania v spotrebiteľských zmluvách. Uviedla, že v dôsledku individuálneho dojednaní rozhodcovskej doložky v tomto prípade, nemôže súd skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Podľa jej názoru sudy nesprávne skutkovo vyhodnotili okolnosť, že rozhodcovská doložka sa nachádza vo Všeobecných poistných podmienkach (ďalej len „VPP“) žalovanej, resp. v Zázname sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klientov. Poukázala na to, že rozhodcovská doložka sa nachádza v tzv. Osobitných zmluvných dojednaniach, ktoré sa nachádzajú za textom VPP a táto bola jednoznačne formulovaná tak, že každý poistenec rovnako ako aj žalobca v tomto prípade mal rovnocenné dve možnosti si toto dojednanie prijať, resp. neprijať. Skutočnosti obsiahnuté v „zázname sprostredkovateľa poistenia“ svedčia o tom, že boli dodržané všetky zákonné povinnosti zo strany sprostredkovateľa a žalobkyňa neprodukovala žiadne dôkazy, ktoré by vyvrátili správnosť a pravdivosť tohto záznamu. V závere ešte citovala rozhodnutia okresných a krajských súdov, ktoré v obdobných veciach rozhodli o rozhodcovskej doložke ako o individuálne dojednanej, a teda platnej. Z týchto dôvodov žiadala, aby dovolací súd rozsudok súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu zrušil.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení uviedla, že sa s napadnutým rozhodnutím stotožňuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods.1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania má dovolanie osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, nie však v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania pripúšťa zákon.

Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia - v prípadoch stanovených zákonom - z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstať z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom vymedzení zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených, spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone (z tzv. dovolacieho dôvodu). Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že: a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania; dovolací súd nie

je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

So zreteľom na dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerail na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej bola súdom odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pričom treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných väd; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľka zastáva názor, že k procesnej vade konania zakladajúcej zmätočnosť (§ 237 písm. f/ O.s.p.) došlo v dôsledku postupu súdov v procesne dokazovania a vyhodnocovania jeho výsledkov. Namietala, že súdy nesprávne posúdili postavenie žalobkyne a priznali jej ochranu podľa ustanovení na ochranu spotrebiteľa, t.j. vykonané dôkazy nevyhodnotili správne a teda rozhodli bez úplného zistenia rozhodujúcich skutkových okolností.

Dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom

konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - por. § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Pre prípad, že dovolateľka za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. považuje tiež to, že napadnutý rozsudok (podľa nej) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že ani nesprávne právne posúdenie veci nezakladá prípustnosť dovolania (por. tiež R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Dovolateľka namieta, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobkyne k jej odvolaniu, v dôsledku čoho nemala možnosť vyjadriť sa k nemu. Senát najvyššieho súdu, ktorý koná a rozhoduje v preskúmvanej veci, poukazuje na to, že k danej problematike v minulosti zaujal právne závery vo viacerých rozhodnutiach vydaných do 13. januára 2015 (por. sp. zn. 3 Cdo 24/2011, 5 Cdo 40/2011, 4 Cdo 442/2013, 6 Cdo 408/2012), v ktorých opakovane konštatoval nasledovné:

Ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete O.s.p., doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov na vyjadrenie k odvolaniu; iná povinnosť mu z týchto ustanovení nevyplýva. Z Občianskeho súdneho poriadku teda nevyplýva povinnosť odvolacieho súdu predložiť druhému účastníkovi konania späť na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku. Súd nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania - je iba na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť (III. ÚS 144/2012, III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ má odvolací súd k dispozícii potrebné argumenty, ako aj pri dodržaní dikcie ustanovenia § 209a O.s.p. pristúpi k rozhodnutiu vo veci samej (por. tiež III. ÚS 72/09, IV. ÚS 462/2010, IV. ÚS 19/2012, III. ÚS 296/2011.). Odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá teda sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu. Obdobné právne závery boli vyslovené aj v ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu (por. napríklad sp. zn. 6 Cdo 446/2013 a 1 Cdo 17/2011). Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (neprestajne sa opakujúci a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania; takýto pohľad by mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu.

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančínková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že vyjadrenie žalobkyne (por.

č.l. 256) k odvolaniu žalovanej (por. č.l. 251) bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a žalovanej mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením. V danom prípade táto možnosť nebola žalovanej vytvorená, preto opodstatnene tvrdí, že jej tým bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v konaní bola dovolateľke odňatá možnosť pred súdom konať, je jej dovolanie nielen prípustné (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.